

עפ"ג 24759/06/18 - מדינת ישראל נגד ב ד

בית המשפט המחוזי בחיפה

05 אוגוסט 2018

עפ"ג 24759-06-18 מדינת ישראל נ' ד

לפני הרכב כבוד השופטים:

אברהם אליקים, סגן נשיא [אב"ד] רונית בש ארז פורת
המערכת מדינת ישראל

נגד

המשיב

ב ד

פסק דין

1. בפנינו ערעורה של המדינה על גזר דינה של הערכאה קמא (ת"פ 64261-12-15, בית משפט השלום בעכו, כב' השופט ש. פיינסוד-כהן), בו הורשע המשיב על פי הודאתו בעבירות שיוחסו לו, שעניינן איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג.

כעולה מכתב האישום המתוקן בו הורשע, ביום 26/12/15 איים המשיב על המתלוננת, שהייתה אז בת זוגו, וזו בתגובה נכנסה לביתם ונעלה את הדלת. המשיב אחז בפטיש והלם באמצעותו בדלת הכניסה כדי לפתחה. בשלב זה הגיע למקום אחיו, ששכנע את המתלוננת לפתוח את הדלת הנעולה.

משנכנס המשיב לבית, הוא החל להשליך כסאות על הרצפה, ניסה להשליך כיסא לעבר המתלוננת כשאחיו מונע זאת ממנו. בהמשך אחז בפטיש, רדף אחרי המתלוננת לאחד החדרים והכה אותה באמצעות הפטיש ברגלה, וגרם לה בכך לחבלה של ממש.

בשלב זה הוציא אחיו של המשיב את הפטיש מידיו.

יצוין כי תקיפה זו ארעה בנוכחות ילדיהם של בני הזוג.

באותו מעמד של התקיפה, איים המשיב על המתלוננת שתצא מהבית 'אם לא - תמות'.

2. כתב האישום מגולל אירוע נוסף שארע ארבעה ימים לפני האירוע המתואר לעיל, ובמהלכו, בעת שהמתלוננת שהתה בביתם המשותף, איים עליה המשיב כי יכה אותה והחל להוציא את תכולת המקרר, ובאותה עת בעט ברגלה של המתלוננת, הניף לעברה קערת זכוכית ואמר לה ש'ישבור אתה ראשה'.

כתוצאה ממעשים אלה נגרמה למתלוננת חבלה של ממש ברגלה.

3. טרם גזירת עונשו של המשיב הונח בפני הערכאה קמא תסקיר שירות המבחן לעניין העונש. שירות המבחן העריך כי למשיב קושי בשליטה על דחפיו, וכי במצבים בהם חש שההערכה העצמית שלו נפגעת, הוא עלול להתפרץ בזעם כדי להשיג תחושת שליטה וכוח.

נוכח זאת, התרשם שירות המבחן מרמת סיכון גבוהה להישנות עבירות דומות בעתיד. בנסיבות אלה המליץ שירות המבחן לגזור על המשיב "ענישה מרתיעה ומציבת גבולות באמצעות מאסר בין כותלי הכלא לצד ענישה מותנית לתקופה משמעותית".

4. בית משפט קמא ציין בגזר דינו כי עבירות אלימות במשפחה הן בעלות חומרה יתרה בשל כך שהן מבוצעות במרחב האינטימי של האדם, וכי מי שמתלונן לגביהן, נושא לא אחת, בהשלכות חברתיות ואישיות קשות. הוטעם כי האירוע הראשון שיוחס למשיב, התפתח והוסלם על ידו בהתנהגותו.

בית משפט קמא ראה לקבוע מתחם ענישה הולם לאירוע המתואר ראשון בכתב האישום, מתחם הנע בין 4 חודשי מאסר ברף הנמוך ועד 18 חודשי מאסר בקצהו העליון; ואילו לאירוע המתואר שני בכתב האישום, נקבע מתחם ענישה הולם הנע בין מאסר על תנאי ועד ל-9 חודשי מאסר.

5. הערכאה קמא ראתה לקבוע את הענישה "בחלק הנמוך של מתחם הענישה אך לא בתחתיתו" נוכח עבר פלילי שאינו מכביד ולאור עובדת גירושי המשיב מהמתלוננת, ומנגד ניתנה הדעת לכך שהמשיב נטל אחריות מזערית למעשיו ולא הצביע על מאמץ כלשהו לתיקון תוצאות העבירה. איזון של נסיבות אלה, הביא את בית משפט קמא לגזור על המשיב 6 חודשי מאסר, שנקבע כי ירוצו בעבודות שירות, זאת לצד עונשי מאסר מותנים ופיצוי בסך ₪ 4,000 למתלוננת.

6. המערערת סבורה כי בנסיבות העבירות כאן ולאור טיבן, ראוי היה לגזור על המשיב עונש מאסר כולל רכיב לריצוי מאחורי סורג ובריח. נטען כי בשים לב להיקף האלימות ותוצאותיה ובייחוד לאור המלצת שירות המבחן, אין הענישה שנגזרה מצויה בהלימה למעשים, ואף אין זו ענישה המתיישבת עם מדיניות הענישה הנוהגת.

7. המערערת ציינה כי הערכאה קמא קבעה שני מתחמי ענישה לאירועים שבכתב האישום, אולם קבעה לבסוף עונש אחד לגביהם, מבלי שפרטה ונימקה על אודות אופן גזירת העונש מאותם המתחמים שנקבעו.

8. המשיב עתר לדחיית הערעור. צוין כי אין לחובתו עבירות אלימות נוספות וכי הצדדים התגרשו זה מזו.

הוטעם כי בית משפט קמא ציין שלמתלוננת נגרמו נזקים נפשיים, עניין שלא הובאה לגביו כל ראיה. עוד צוין כי המשיב גזר על עצמו הרחקה מהמתלוננת ומילדיו, וכי הוא נושא בכל תשלום מזונותיהם. לגישת הסגור, הפסיקה שהציגה המערערת בערכאה קמא התייחסה לנסיבות חמורות יותר מהמשתקף כאן.

9. בתשובתו לערעור עתר המשיב להציג ראיות חדשות שלא הוגשו לערכאה קמא.

ראינו לדחות בקשה זו בשל כך שהמדובר היה בראיות שלא היתה מניעה להגשתן בפני הערכאה קמא. למותר לציין, כי לא הוגשה אף בקשה לפני מועד הדיון להגשת ראיות חדשות וממילא גם לא התבקשה עמדת הצד השני.

לאחר תום שמיעת הערעור, שב המשיב והגיש בקשה בכתב להוספת ראיות בשלב הערעור "בכדי שתהיה בפני כבוד ההרכב תמונה ברורה". המערערת בתגובתה מיום 17.7.2018 התנגדה להגשת הראיות שלא הוצגו בפני בית משפט קמא וגם לא בדיון.

דחינו את הבקשה להגשת ראיות נוספות בדיון ולא מצאנו כל טעם לשנות עמדתנו גם עתה. לא הייתה מניעה לפנות לאותם כותבי מכתב תמיכה עובר לטיעון לעונש בפני בית משפט קמא. ראו לעניין זה ע"פ 6986/13 **אוחיון נגד מדינת ישראל** (25.6.2015):

"ראיות נוספות במסגרת הערעור שמורה למקרים חריגים. על בית המשפט שלערעור הדן בבקשה להגשת ראיה חדשה בערעור לבחון שני אלה: ראשית, האם מדובר בראיה אשר היה בידי המבקש להגיש לערכאה הדיונית, ושנית, האם גלום בראיה הנוספת פוטנציאל לשינוי תוצאת המשפט... החלפת ייצוג אינה פתח ל"מקצה שיפורים" בקו ההגנה שננקט על-ידי הייצוג הקודם ולהעלאת רעיונות נוספים בחוכמה שלאחר מעשה, ולא לכך נועדה הסמכות להתיר הגשתן של ראיות נוספות...."

דיון והכרעה

10. עיון בעובדות כתב האישום המתוקן בו הורשע המשיב מעלה כי נקט כלפי בת זוגו אלימות קשה בשני אירועים נפרדים, כשהוא אינו מסתפק באיום מילולי אלא חובל בגופה של אשתו פעם עת בעט בה ופעם עת חבל בה באמצעות פטיש.

11. זוהי אלימות קשה ואכזרית בשתי אפיזודות נפרדות, כשבאירוע המאוחר, האלימות הופסקה רק בשל נוכחות אחיו של המשיב שאף הוציא מידיו של המשיב את הפטיש בו תקף את המתלוננת.

על פי ההלכה הפסוקה,

"תופעת האלימות בתוך המשפחה היא תופעה חמורה ובמיוחד כאשר מדובר בגברים המכים את בנות זוגן החשופות לאלימות נפשית בביתן הן דווקא מצד אלו הקרובים להם ביותר... על כן יש

צורך במדיניות ענישהמרתיעה בעבירות מסוג זה" (ע"פ 413/10 פלוני נ' מדינת ישראל
(23.3.2011)).

כן נקבע, כי:

"עבירות אלימות נגד נשים במסגרת התא המשפחתי יזכו ליחס מחמיר... החמרת הענישה
במקרים אלה מייצגת את חשיבותו של הערך המוגן שמונח על הכף, והוא "לספק ביטחון לכל
אשה ואשה בביתה, מקום מבצרה בחיק משפחתה"" (ע"פ 6968/16 גרני נ' מדינת ישראל
(22.5.2018)).

12. בית משפט קמא עמד על חומרתן הרבה של העבירות ועל המלצת שירות המבחן לענישה הכוללת
כליאה ממשית על רקע הצורך בהרתעת המשיב. ברם, חרף זאת ראה להסתפק בענישה כוללת
המצויה בתחתית מתחם הענישה, תוך שקבע כי זו תרוצה בעבודות שירות.

הענישה שהוטלה על המשיב, כאמור, אינה עומדת בהלימה לחומרת המעשים ולתוצאותיהם, ואין בה
בכדי לבטא את סלידת החברה מהמעשים, ואת הצורך בהרתעה מפני הישנותם. הדברים מקבלים
משנה תוקף מאחר ששירות המבחן ציין בעניינו כי המשיב אף "אינו מביע מוטיבציה לבחון אפשרות
לשינוי בדפוסי התנהגותו".

13. לא ראינו ליתן משקל ממשי לטענת העורר כי החל לרצות את עונש המאסר בעבודות שירות טרם שזה
עוכב, מאחר שכפי שמסרה ב"כ העוררת, עובר לתחילת הריצוי כאן, ניתנה החלטה שיפוטית המעכבת
את ריצוי העונש, ולא היה מקום כי המשיב יחל לרצותו, ומכל מקום, הוא ריצה פרק זמן קצר של כ-3
ימים בלבד.

14. בנסיבות הללו, ראינו לקבל את הערעור במובן זה שאנו מבטלים את עונש המאסר לריצוי בעבודות
שירות, במקומו אנו מטילים על המשיב 9 חודשי מאסר בפועל בשים לב לכלל לפיו אין ערכאת הערעור
ממצה את מלוא חומר הדין עת מתקבל ערעור התביעה.

15. לאור האמור לעיל אני מטילים על המשיב את העונשים הבאים:

תשעה (9) חודשי מאסר אשר יהוו עונש מאסר ממשי לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו של המשיב (מיום
30.12.2015 עד 6.1.2016).

אין שינוי ביתרת רכיבי הענישה שנגזרו בערכאה קמא.

המשיב יתייצב למאסרו בבית סוהר ימ"ר קישון ביום 26.8.2018 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על המשיב לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

המזכירות תמציא העתק מפסק הדין לממונה על עבודות שרות ולשרות המבחן.

ניתן היום, כ"ד אב תשע"ח, 05 אוגוסט 2018, במעמד הצדדים.

א. פורת, שופט

ר. בש, שופטת

**א. אליקים, שופט
סגן הנשיא
[אב"ד]**